

Вечір у Мінгрелії

Андрій Панів

Сонце червоне гасне за морем,
Хмари на обрію хижо чатують.
Змієм залізним врізаємось в гори,
Будимо рухом тишу німую.

Крадуться хмари, хочуть лукаві
Сонце од гір і од моря сховати —
І на верхів'ях - смуга кривава
Креслить в снігах позолотисті ґрати.

Так коло обрію - замки й фортеці,
Чорні обрамлено золотом мури:
Золото з кров'ю і ніби здається
Давнє минуле в хмарах заснуло.

І в гомінливій води Ріона
Потяг упертий - нафта й залізо —
Дивиться пильно оком червоним,
Криком сумирність вечірнюю ниже.

З нами, як друзі, юні тополі
З потягом поруч до сонця побігли.
Тіні бузкові по синьому полю
Тануть і никнуть в туманній глибині...

Гори стають холодніші й синіші,
Тихше Ріон покотив свої хвилі...
Ніби здається, що й потяг наш тихше
До потемнілого обрію лине.